

M A

WEB ČASOPISU

WWW.ALLINONE.TODE.CZ

INFO PRO ČTENÁŘE

Po dvou měsících je zde opět nové číslo časopisu ALL IN ONE. Za dva měsíce se nám v redakci nashromáždilo mnoho a mnoho zajímavých článků, a proto věříme, že si i v tomto čísle najdete „to své“.

REDAKČNÍ TÝM

Šéfredaktor:

Jakub Klofát

Pedagogický dozor:

Viktor Kořístka

Redaktoři:

Jakub Pavliš, Jana Pavlišová, Kristýna Birinyi, Tereza Čermáková, Adéla Zvárová, Petr Chvojka, Petra Vrbová, Jáchym Kovář, Jakub Hledík, Klára Mauzerová, Karolína Vodvářková, Tereza Spilková, Lukáš Klouček

Korektor:

Jakub Klofát

RESSELFEST

- ANEB ZARUČENÁ ZÁBAVA

Chrudim první listopadový den žila na plný plyn. Konal se zde totiž první ročník RESSELFESTU a zároveň doufám, že to nebyl poslední.

V sobotu 1.11.2014 v chrudimském R- KLUBU proběhla nová akce, která nesla název RESSELFEST. Název nám napovídá, kde se zrodila myšlenka uspořádat tento večer - na chrudimském Gymnáziu Josefa Ressela, přesněji v týmu paní učitelky Lenky Švadlenkové, která byla zároveň i hlavní organizátorkou.

Všemu předcházela akce podobného ražení, která se uskutečnila v rámci 150. výročí založení gymnázia loni v říjnu. Oslavy probíhaly na více místech a jedna z akcí byla právě v chrudimském R-KLUBU. Zahrály zde kapely, ve kterých účinkovali současní nebo bývalí studenti gymnázia. Jelikož ohlasy na tuto akci byly kladné a postupem času se začaly objevovat dotazy, jestli se neuskuteční zase něco podobného, nápad byl na světě.

Pořadatelé nám ukázali, jak výborný cit pro volbu správných hudebních skupin mají. Jako první se představila pardu-

bická kapela Špičková kultura, druhou účinkující kapelou byla Gimme Shelter. Poté zahrála chrudimská kapela Headbangersské punkové seskupení Žádnej stres a poslední skupinou byli chrudimští Intergalactic Banana of the Fallen Monkey Nation. Celou akci zakončil maturant z gymnázia, který si říkal DJ Joel. Největším překvapením pro všechny návštěvníky, které se pořadatelům podařilo udržet v tajnosti, bylo vystoupení zpěváka a bubeníka známé pardubické kapely Vypsaná fiXa.

Jediné, co lze vytknout, je vzduch uvnitř klubu, což je sice technický problém, ale hraje také svou roli. Člověk se nemůže ani divit, protože byla tak veliká návštěvnost, že předčila očekávání pořadatelů.

Výbornou práci odvedli organizátoři a vzhledem k finančním možnostem večer nemohl být lepší.

Petr Chvojka

SANKCEMI K MÍRU NA UKRAJINĚ ?

Nedávno sklídil Miloš Zeman kritiku za svoje vystupování proti sankcím vůči Rusku. Jeho výroky byly okamžitě vyloženy (opozicí) jako projevy proruských sympatií. Je pravda, že panu prezidentovi do hlavy nevidím, přesto ale myslím, že to myslel jinak. Na Rusy sankce prostě neplatí.

Je jasné, že Rusko svým chováním naprosto porušilo všechna pravidla mezinárodních vztahů. Je přirozené, že události na Krymu a na Ukrajině musely nutně vyvolat reakci Západních států. V tomto případě ve stylu: „Bereš kamarádovi hračku – za trest nedostaneš moučnick“. Sankce by snad mohly být užitečné, kdyby se jednalo o stát bez schopnosti svépomoci. Jenže obchodní omezení mohou mít na Rusko přesně opačný účinek, než západní politici zamýšleli. Zde totiž platí: „Co tě nezabije, to tě posílí“. Rusko rozjelo masivní propagandu líčící omezení importu a exportu jako ohromnou příležitost pro celou

federaci zesílit a postavit se na vlastní nohy. Rusko se tímto plošným zakročáním sjednotilo. V Ruské mentalitě je předci dodnes zakořeněná víra, že všechno zlo přichází ze Západu. Sankce tuto latentní představu jen oživily. Rusové se neobrací proti svému vedení. Naopak, Putin je stále populárnější a populárnější.

Sankce tedy zatím rozhodně neplní svůj účel. Putin dále posílá „dovolenkové vojáky“ na Ukrajinu. Ruská technika se kdovíjak ocitá u separatistů. Otázka tedy zní: Jak na Rusko?

Tereza Čermáková

ČÍNOU

s Petrem Chvojkou

Neděle: 13. 4. 2014

Ráno jsme z jižního nádraží vyrazili na další třídenní výlet, tentokrát do Šanghaje. Vlak měl cestou jen jednu zastávku, takže vzdálenost 1315 km zvládl za méně než 5 hodin. Trať vede mimo jiné po nejdelším mostě světa (délka asi 120 km), a to kvůli nestabilní půdě a hrozbě záplav v okolí řeky Jang-c'-ťiang, kterou jsme také přejížděli. V Šanghaji bylo po dešti a zataženo, to jsme tam viděli poprvé. Chvíli jsme studovali, jak se tam vlastně jezdí metrem, a když se to povedlo, ubytovali jsme se v hotelu. Poté jsme navštívili zahrady Yungang, což jsou zahrady v čínském stylu se spoustou jezírek, květin, stříhaných stromků, skal, pavilónků a rybiček, které měly nádory, to bylo velmi zajímavé. Bylo domluvené,

že na nás bude čekat Lin, členka firmy GNS Šanghaj, kterou můj bratranec v loni v září vyklopil s kánoí do řeky a pak jí zachránil život (takže si ho velmi dobře pamatuje a s láskou na něj vzpomíná). Znala tam takovou jednu malou zajímavou restauraci, která vedla stále užšími a užšími uličkami (sami bychom v takovém místě restauraci nikdy nehledali). Posadili nás do takového betonového salónku a naším cílem bylo pojmít hada. V nabídce jich bylo několik, ale i s čínskou pomocnicí nám dělalo potíže pochopit, o jaké hady jde. Nakonec někdo z restaurace řekl, že nám hada přinesou ukázat, abychom měli představu. Přinesli živého, něco přes metr a půl dlouhého, hada (prý nebyl jedovatý). Vypadal dobře, tak jsme ho objednali. Šli ho zaříznout a po chvíli jsme ho dostali na stůl. Součástí toho byl

i zeleninový salát se syrovou krájenou hadí kůží a také hadí žluč, která je prý velmi zdravá. Večeři jsme zakončili poměrně brzo, protože Lin musela jet ještě domů a ráno do práce. Prý ji jedna cesta do práce trvá dvě hodiny (v Šanghaji normální, podle slov). Navíc metro v Číně přestává jezdit již kolem půl jedenácté večer. My jsme tak ještě stihli navštívit nábřeží Bund, odkud se přes řeku kouká na osvětlené mrakodrapy. Cestou na hotel jsme ještě narazili na hospůdku, kde měli točené pivo (zde naše první) a také tam hospodský měl velkou lahev s hadím likérem. V lihu měl naloženy malé hady, ještěrku a spoustu bylin. Prý je to superlék na všechno, tak jsme neodolali.

Pondělí: 14. 4. 2014

Posnídali jsme na ulici a popojeli metrem k Maglevu. To je vozidlo, podobné vlaku, které nemá kola, vznáší se ve vzduchu pomocí magnetické síly. Jeho cílem je vozit lidi na letiště Pudong, a to velmi rychle. Jedná se o nejrychlejší pozemní dopravní prostředek určený k běžné přepravě lidí. Měli jsme tak možnost jet rychlostí 431 km/h, i když jen

chvíli, protože většinu cesty tento vlak buď zrychluje, nebo brzdí. Na letišti jsme nasedli do taxi a taxikáře jsme donutili jet na mořské pobřeží (vůbec nechápal, co po něm chceme, takže jsme ho tam museli navigovat my). U špinavého břehu Žlutého moře jsme zavzpomínali na našeho lánského pradědu, který odtud před 96 lety, jako ruský legionář, jel na lodi domů. Pak už byl taxikář OK, když viděl, že jenom chceme vidět moře a dovezl nás zpět na letiště. Maglevem jsme jeli zpět do města. Poté jsme zavítali do čtvrti mrakodrapů. Nechali jsme se vyvézt do 100. patra budovy Shanghai Financial Center, která je s výškou 492 m 6. nejvyšší budova světa. Vyhlídka je ve výšce 474 m, což je 2. nejvyšší uměle vytvořená vyhlídka na světě. Výtah do této výšky jede asi minutu. Viditelnost nebyla ani zdaleka ideální, ale to tu je běžné. Pak jsme si prohlédli další budovy ve městě. Téměř před dokončením je 2. nejvyšší budova světa, která je vysoká 632 m a nese název Shanghai Tower. Následovala cesta metrem na nádraží a rychlovlakem jsme se přesunuli do města TaiAn.

Petr Chvojka

SPLŇTE SI SEN

- POŘIĎTE SI HOKEJOVÝ TÝM!

A proč jen hokejový? Ve hře Powerplay Manager se může stát manažerem hokejového, fotbalového, házenkářského a basketbalového týmu úplně každý! Se mnou tu již sedí manažer Cracken, majitel týmů ve všech dostupných sportech.

Přibliž nám prosím na začátek, co je to Powerplay Manager (dále jen PPM)?

Jedná se o prohlížečovou hru, ke hraní vám tedy stačí jen prohlížeč, připojení k internetu a pro základ nějakých 10 minut denně, ve které se staráte o svůj tým nebo týmy. Je to taková hra s čísly a různými statistikami. Vaším hlavním cílem je postupovat stále výš v ligové hierarchii. K tomu bude zapotřebí nakupovat do týmu posily, vylepšovat tréninkové prostory a hlavně připravit tým po taktické stránce na každý zápas. Při tom všem musíte myslet na ekonomickou stabilitu. To jsou ve stručnosti hlavní myšlenky hry.

Jak vypadá jedna sezóna na PPM a jak dlouho trvá?

V hokeji, fotbale a házené trvá sezóna 112 dní, tedy 16 týdnů. Běžně máte za týden 3 - 4 ligové zápasy (záleží na sportu), sobota je vyčleněna pro reprezentační zápasy + můžete hrát různé turnaje, Národním pohárem počínaje až po Ligu mistrů. V hokeji a házené následuje po základní části play-off, které rozhodne o vítězi a postupujícím do vyšší ligy. Basketbal jako nejmladší sport (spuštěn v červnu 2014; pozn. red.) přišel se zkrácením sezóny na 70 dní, tedy trvá o 6 týdnů méně. Ligové zápasy se hrají každý den, po základní části následuje play-off. Novinkou je, že turnajové a přátelské zápasy hrajete ve stejný den jako ligové zápasy - hra je tedy o poznání dynamičtější.

Zmínil jsi reprezentaci. Ve kterých zemích je PPM rozšířen?

Nejpočetnější komunita je z Česka – kolem 6000 aktivních manažerů, následuje slovenská. Hra je nejvíce rozšířena ve střední Evropě, následuje zbytek Evropy, po nich Severní i Jižní Amerika, ale najdou se i asijské země, jako například Tchaj-wan, který se dokonce podíval na poslední Mistrovství světa ve fotbale. To je samozřejmě vrcholem, konajícím se jednou za 4 sezóny. Reprezentaci vede manažer, který vyhraje ve volbách.

Pojďme nyní k samotné hře – jak probíhá zápas na PPM?

Celé to funguje na pravděpodobnosti – vhodným rozestavením, taktikou, tréninkem hráčů a nasazením se snažíte dosáhnout co největší pravděpodobnosti na výhru. O zbytek se postará systém, který vygeneruje zápas, události v něm, jako střely na branku a góly. Vy se o výsledku zápasu můžete dozvědět z kvalitně zpracovaného LIVE přenosu, který trvá zhruba 15 minut, nebo později ze zápasového reportu. Lepší je samozřejmě LIVE přenos, někdy je to dost napínavé nebo i o nervy (směje se).

Co tebe nejvíce na hře zaujalo?

Asi to, že každý si může zvolit svou cestu za úspěchem. Můžete za všechny peníze nakupovat již starší hotové hráče, můžete se soustředit na práci se svými mladíky a stavět zázemí a tréninkové prostory, můžete se věnovat stavbě stadiónu a zajistit si tak trvalý příjem. Navíc je vždy o co hrát – Národní pohár, Liga mistrů, Ligový pohár a další.

Ještě na závěr k tvým týmům, v jakém sportu se ti nejvíce daří?

Nejdéle hraju fotbal (od 7. 1. 2013; pozn. red.), nicméně se tam stále plácám ve IV. lize. Letos to snad ale vyjde a bude postup do trojky (směje se). Největší úspěchy mám v basketbalu. Tam právě končí druhá sezóna, ve které se mi stejně jako v první sezóně podařilo postoupit výše. Třetí sezónu tedy budu začínat v II. lize, tedy v druhé nejvyšší lize.

Jakub Hledík

Hrajte zde

LUŽE JE

ON AIR

Luže, jako první město v republice, spustila vlastní rádio místo obecního rozhlasu. Rádio Luže vysílá na klasických FM vlnách, naladit si ho mohou také lidé v okolních obcích na frekvenci 93,2 MHz. Na podrobnosti o novém lužském rádiu jsem se ptala starosty Luže, Radka Zemana.

Jak vůbec vznikl nápad vlastního rádia?

Nápad rádia vznikl kvůli tomu, že jsme měli technické problémy s místním rozhlasem. Docházely baterie, byl špatný přenos signálu a rozhlas většina lidí neslyší. Původní nápad byl mnohem prostší. Chtěli jsme pouze vysílat samotné informace na rádiové frekvenci, ale to bohužel nejde, frekvence se přidělují pouze plnohodnotným rádiím, takže jsme se rozhodli udělat si vlastní rádio.

Jak dlouho trvalo zrealizovat tento nápad?

Od myšlenky k udělení licence to trvalo něco přes rok. Nejprve jsme museli žádat telekomunikační úřad, zda nám přidělí rádiovou frekvenci. Na závěr bylo veřejné slyšení před

Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, kde jsme tento projekt museli obhájit.

Od kdy začalo rádio oficiálně vysílat?

Rádio začalo oficiálně vysílat od 1. 4. 2014. Testovací provoz se nám podařil zprovoznit na začátku března, kdy jsme měli vysílač na radnici. Poté jsme vysílač přesunuli na střechu Kostela Panny Marie na Chlumku, který je nejvyšším bodem v Luži, kde má větší dosah.

Rádiu se dostalo poměrně zajímavé pozornosti velkých médií – včetně TV Nova. Jak jste toho dosáhli?

Nejprve k nám přijel redaktor z Českého rozhlasu Josef Kopecký, který natočil reportáž a tu odvysílal v rádiu. Měli jsme štěstí, že se toho chytla velká média.

Jaká je popularita rádia?

To jsme zatím nezjišťovali, ale vím od okolních starostů, že by jejich občané také chtěli vlastní rádio.

Jak vypadá programové skladba rádia?

Každou půl hodinu rozhlas vysílá aktuální informace z našeho města a z nejbližšího regionu. Čas mezi těmito bloky plní hudba, která je vysílána v žánrových celcích.

Nezměnil jste názor, že má rádio pro město svou opodstatněnost?

Nezměnil. Myslím si, že je tomu potřeba věnovat větší péči a rádio více zprofesionalizovat, protože jsme turistické město. Rádio v našem městě má velký potenciál, ale samozřejmě je co vylepšovat. Byl bych rád, abychom zlepšili mluvené slovo v našem rádiu a přínos informací pro naše občany.

Lucie Kašparová

PROTESTSONGY JSOU DNES V MÓDĚ

V současnosti nikdo z nás neprožije den bez toho, aniž by neslyšel rádio nebo alespoň nějakou píseň. Setkáváme se s nimi prakticky všude. V obchodních domech, autobuse, autě, obecním rozhlase a na mnoha dalších místech. Podle mého názoru, i když je zrovna bedlivě neposloucháme, ovlivňují naše podvědomí.

Poslední dobou se v hojnější míře začaly objevovat skladby, které reagují na společenskou a politickou situaci. Například reakce na čím dál častější

výroky lidí, které jsem zaznamenala i já ve svém okolí, totiž že za vlády komunistů jsme se měli lépe než teď, je píseň Čecháček a totáček od Xindla X. Dalším jeho „protestsongem“ by se dala nazvat píseň Vypípněte toho staříka, pro kterou se staly inspirací Hovory z Lán. Prezident Miloš Zeman si v živém vysílání nebral servítky a vše říkal pěkně od plic.

Doufejme, že v budoucnu nebudou takové písničky zapotřebí, i když dle mého názoru jsou velice povedené.

Jana Pavlišová

MŮJ NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCH? STŘÍBRO Z ME

Osmnáctiletý Jáchym Kovář je studentem Gymnázia ve Skutči. Je také známý jako závodník TJ Jiskry Litomyšl - trojnásobný vicemistr ČR, držitel pěti bronzových medailí z MČR a také vicemistr Evropy v běhu do vrchu spolu s českou reprezentací. Zeptala jsem se Jáchyma na několik otázek ohledně běhání a sportu.

Jaký je tvůj vztah ke sportu?

Už od mala velmi rád sportuji. Mojí hlavní náplní je zejména běh. Rád také jezdím na kolečkových bruslích, hraji fotbal. Dále skáču na trampolíně a dělám další sporty. Nemožu zapomenout na zimní sporty, kdy nejraději lyžuji a jezdím na běžkách.

Co tě přivedlo k běhání?

Přestal jsem s fotbalem a chtěl jsem dělat nějaký sport. Tak jsem zkusil běh a u toho jsem zůstal.

Jak dlouho běháš a co tě motivuje?

Běhám tři roky. Běhám hlavně pro radost a pro odreagování se. Samozřejmě se také snažím něčeho dosáhnout. Jinak bych to nebyl já.

Určitě mě motivuje skvělá společnost, která v atletice je, a také skutečnost, že poznám díky sportu nová místa. Nedokázal bych žít jen školou jako někteří kamarádi.

Máš nějaká oblíbená místa na běhání?

Rád běhám v lese, kde je moc krásné prostředí a neničí se tolik nohy jako na silnici. Také mne potěší, když si mohu jít s někým zaběhat, což se mockrát nestává.

Většina sportovců měla v někom vzor. Kdo je tvým vzorem, pokud nějaký máš?

Nějaký konkrétní vzor asi nemám, protože vzor z černých běžců si ani brát nemohu, ale hodně je obdivuji. Hlavně jejich vytrvalost a rychlost je u některých neskutečná.

Jakého největšího úspěchu jsi už dosáhl?

Za svůj největší úspěch považuji stříbrnou medaili z ME v běhu do vrchu – nahoru a dolů, kterou jsem získal spolu s Dominikem Sádlem, Sebastianem Vošvrdou a Viktorem Šináglem. ME se konalo ve Francii v městečku Gap. Dále si určitě cením medaile z mezistátního utkání v slovinském Gradci, kde jsem z 5 zemí na 3000m překážek získal stříbro. Samozřejmě si také vážím republikových medailí, kterých mám dohromady 8.

Mohl by si ostatním říct nějaké zážitky z ME v běhu do vrchu?

Jak vzpomínáš na závod a jeho obtížnost?

Závod se konal na strmém svahu, který začínal v krásném prostředí zámečku s parkem a jezírky. Postupně jsme se dostali do svahu a do pasáží, které se nedaly ani vyběhnout. Závod se skládal

ze dvou koleček s celkovým převýšením a zároveň s klesáním okolo 500 metrů. Trať se mi i přesto velmi líbila a závod jsem si s kamarády perfektně užil.

Určitě plánuješ nějaké závody do budoucna. Jaké?

Nejbližší důležitý závod se koná za 14 dní. Budu bojovat o nominaci ve Střelských Hošticích na ME v krosu, které se uskuteční v Bulharsku. Chci si také užít podzimní závody, které nejsou moc důležité, a proto před nimi nejsem tak nervózní.

Letos v maturitním ročníku, jak se ti daří začlenit běhání do tvého denního programu?

Samozřejmě někdy si určitě musíš najít čas i na školu. Snažím se obojí sladit, abych nezanedbával školu. Učím se většinou večer a ráno, pokud večer nejsem natolik ztahaný a neusnu u učení.

Tereza Spilková

HANA TRUNCOVÁ:

DO ROKU 1938 JSME MĚLI BEZSTAROSTNÉ DĚTSTVÍ

Paní Hana Truncová, rozená Johnová, se narodila v roce 1924 v Teplicích. Zde v pohraničí prožívala jak první republiku, tak 2. světovou válku. V červnu 1951 byla zatčena, v listopadu 1951 odsouzena Státním soudem v Praze za napomáhání přechodu přes hranice a nedovolené tisknutí letáků k trestu odnětí svobody na 13 let. Podmínečně propuštěna byla v roce 1960.

ZDROJ: www.jsts.cz

Jaké bylo Vaše dětství?

Narodit se do velkorodiny... pokládám za velké štěstí, navíc do rodiny, kde se mluvilo česky i německy, kde byla tolerantní výchova a neexistoval šovinismus. Narodila jsem se v Teplicích-Šanově, tak se město na severu Čech jmenovalo až do konce 2.světové války. Velká udržovaná zahrada s dětským hřištěm, houpačkou, kruhy na cvičení i tyčí na šplhání – prostorným zahradním zaskleným domem, poskytovalo přístřeší mnoha dětem, našim přítelkyním, později jsme tam psaly domácí úkoly, hrály divadlo – byly bezstarostné.

Jak Vás ovlivnila doba ve které jste vyrůstala?

Každá doba ovlivňuje dětství každé mladé generace – vedle mne ve třídě sy Židovky, polo Židovky, Němky, naopak

Češky, žila jsem ve fungujícím pohraničí, kde byly kvalitní české tak německé školy všech stupňů, kde měli Židé svoji základní školu, věřící různých náboženství své kostely včetně nádherné Synagogy, která musela shořet v noci ze 14. - 15. března 1939.

Vzpomínáte si na tuto noc?

Naši rodinu přepadli tuto noc třikrát, naši rodiče náhodou nebyli doma, strýc byl předtím varován a stačil se schovat – do našeho bytu v prvním poschodí litaly kameny, hlasitá demolice všeho, co jim přišlo pod železné dlouhé tyče, vyhnaly sestru i mne podívat se kdo se násilím dostal do našeho domu – vyvrácená domovní vrata... na odstup několika schodů jsme stáli tváří v tvář násilníkům, kteří naší přítomností ztuhli – ale vrátili se ještě tu noc dvakrát, hledali našeho

otce a jeho bratra – tedy našeho strýce.

Jak probíhaly v pohraničí první dny války?

Ročníky, které byly povolány na vojnu, ale také dobrovolníci – nadšení mladí muži tehdejší propagandou, byli zřejmě optimisté, pokud nebyli z rodin,

kde nacistické nadšení nebylo. Nastával STRACH... jako za každé totality, TO lidé okamžitě vycítí pudem sebezáchovy. Lidé si začínali pozorně vybírat své přátele, komu se mohou svěřit. Plakáty: „ Feind hört mit“ byly v podstatě dvojsmyslné: „nepřítel naslouchá“.

V pohraničí pod Krušnými horami žilo více Němců než Čechů – to hovořím o době od září 1939. Zdaleka ne všichni byli nacisté – zvláště v česko-německém pohraničí bylo hodně organizovaných německých sociálních demokratů, ti s nacizmem neměli co společného.

Přesto docházelo k jejich odsunu, kterého jste byla svědkem...

Tuto téměř neuvěřitelnou zprávu nám přinesla ústně jakási návštěva už během

KVĚTNA 1945, že v Bílinské čtvrti Teplic se vyhazují celé rodiny z bytů, domů, vše organizovali cizí lidé, kteří nikdy v pohraničí nebydleli, nikoho neznali, na rukávech měli dvě velká písmena: RG = Rudá garda, lidově: Rabovací garda. Viděla jsem během léta 1945 brutální scény, lidé byli

veřejně na pranýři bez soudů, bez zákonů. Poválečný chaos nabíral tempo – v Ústí n.L. se házely matky s dětmi třeba i s kočárkem do Labe. Násilníci ani oběti se navzájem neznali...nacionální šovinismus, brutalita většinou mladých, životem nezkušených mužů, excelovala.

Byl konec války a každý toužil po svobodě, avšak po únoru 1948 bylo vše jinak. Jak jste ho prožívala Vy?

Já jsem byla automaticky přeřazena do ČSSP – to byly Čsl.stavební podniky, jako sekretářka, dopisy diktovali páni stavitelé - trvalo nějaký čas než se začalo psát před podpisem „Čest práci!“ „dvouletce“ či „Pětiletce zdar!“ Lidé nekomunisté, ke kterým jsem patřila také já, si našli k sobě cestu všude – měnila

jsem zaměstnavatele v naději, že najdu jinde lepší společnost. Poslouchala jsem denně se svým otcem zakázanou rádio stanicí BBC, večerní vysílání z Velké Británie – jako nedávno za války.

Jak začala Vaše odbojová činnost?

V té době jsem poznala převaděče/Richarda/ Butu, který měl kontakty na západ Německa. Opisovala jsem protistátní letáky – účastnila jsem se na jejich distribuci, dohazovala jsem osoby k emigraci, aby ze země zmizeli před jejich zatčením. Nesouhlasila jsem s novým nastoleným komunistickým režimem – měla jsem představy o svém životě, které za totality nebyly splnitelné.

Jak probíhalo Vaše zatčení?

V červnu 1951 jsem byla zatčena StB na svém pracovišti v Teplicích, v Císařských lázních. Byl mi předložen zatykač, který jsem nečetla a odmítala podepsat. Černým autem typu Tatraplan – takové vozy v tehdejší době vlastnili pouze komunisté – jsem byla odvezena domů, kde byla prvá domovní prohlídka. Dva muži Stb po mém boku, jeden Stbák v autě jako řidič. Hledali v první řadě letáky, přehrabovali se v papírech... jenže já si byla jistá, že

jsem vše kompromitující důkladně spálila.

A Váš rozsudek?

Suma sumárum jsem byla odsouzena za velezradu a špionáž podle § 231 a pododstavce za letáky a aktivní pomoc při emigraci různých osob, k odnětí „svobody“ na 13 let, konfiskaci veškerého majetku, peněžitému trestu /který nebyl z čeho zaplatit/, ke ztrátě občanských práv. Neodvolala jsem se, přijala trest, bránila jsem se před soudní stolicí za různá nařčení. Jeden spoluobžalovaný, také farář, jménem František KUBAŠ nám napsal poprvé až 21.11.1990, že jsem byla jediná před soudem statečná. Muži dostali větší nakládačku, byli fyzicky i duševně zruinováni – alespoň v mých očích.

Napadá Vás něco, co byste vzkázala těm, kteří toto budou číst?

Bylo nás 240.000 tisíc politických vězňů – prosím nás nelitujte ! Žijte tak, aby se Vám život líbil, mějte dobré přátele informujte prosím své blízké, své děti, aby poznali rozdíl mezi totalitou a demokracií.

Adéla Unzeitigová

ZDROJ: politickézní.cz

$P = \frac{\text{PRAVDĚPODOBNOST}}{\text{NEPRAVDĚPODOBNOÉHO}}$

Kolik nejméně potřebujeme lidí, aby pravděpodobnost, že alespoň dva lidé ve skupině mají narozeniny ve stejný den, byla vyšší než jedna polovina? Odpověď zní 23, což je pozoruhodně málo!

Reklama

KUPTÉ SI CD NAROZENINY S HLĚDOU

NYNÍ ZA CENU: **349 Kč** ~~9 899 Kč~~

KUPTÉ IHNED A ZÍKÁTE **ZDARMA** DALŠÍ CD
NAROZENINY S HLĚDOU

POZOR: Tato reklama může být pouze fikce

Pro zjednodušení zanedbejme přestupné roky. Pravděpodobnost, že máte narozeniny v libovolný den je $1/365$. Představme si celou situaci následovně – v místnosti stojí jeden člověk a postupně k němu budou přicházet další. Nově příchozího vždy otestujeme, jestli náhodou nemá narozeniny ve stejný den jako někdo v místnosti. Pravděpodobnost, že nyní jsou v místnosti alespoň dva lidé slavící narozeniny ve stejný den, se rovná $1 -$ pravděpodobnost, že žádní dva

lidé nemají narozeniny ve stejný den.

První osoba určitě nebude mít shodný den narození s někým jiným, protože je tam (zatím) sama. Pravděpodobnost, že žádní dva lidé v této místnosti nemají narozeniny ve stejný den se tedy rovná 1 (zapišme ji ve tvaru $365/365$ - to nám říká, že z 365 možných dnů narození jsou všechny příznivé). Druhá osoba, která vstoupí, má už jen 364 možností na datum svých narozenin, chceme-li, aby se lišilo od

narození první osoby. Pravděpodobnost je tedy

$$\frac{365}{365} * \frac{364}{365}$$

Jak již jistě tušíte, tak poté, co vstoupí k-tý člověk je pravděpodobnost rovna

$$\frac{365}{365} * \frac{364}{365} * \frac{363}{365} * \dots * \frac{365 - k + 1}{365}$$

Tento výraz se pro $k = 22$ rovná 0,524305, pro $k = 23$ se rovná 0,492703. Nejmenší počet osob je tedy 23. Pozor na jiný problém - kolik lidí musím oslovit, aby pravděpodobnost, že někdo

z nich má narozeniny ve stejný den jako já, byla větší než jedna polovina? Zde je odpověď podstatně vyšší - 253. Na závěr vám jen prozradím zjednodušený vzorec, podle kterého na základě předchozích problémů spočítáme pravděpodobnost, že alespoň dva lidé ve třídě mají narozeniny ve stejný den (k je počet lidí ve třídě):

$$p = 1 - \frac{365!}{365^k * (365 - k)!}$$

To je pro dnešek vše. Doufám, že jsem v průběhu článku nikoho neztratil. Děkuji za přečtení článku a ať žije matematika!

Jakub Hledík

Zde je místo pro vaše výpočty:
(Kdo nerad počítá, tak jako ve škole - kreslete si.)

NÁKUP VÁNOČNÍCH DÁRKŮ PŘES INTERNET

ZDROJ: christmasquoteswallpaper.com

X

ZDROJ: www.huffingtonpost.com

To, že lidé preferují nákupy z pohodlí domova, je v dnešní době fakt, se kterým asi nepohneme. V televizních reklamách nás bombardují slevovými akcemi, nepřebornou nabídkou nákupních portálů a v neposlední řadě zvýhodněným poštovným, když utratíme alespoň x korun. Kdo by odolal, že? Uznávám, že nákup přes internet je pohodlnější, ale opravdu se dá přes internet koupit dobré a kvalitní zboží?

Řekla bych, že není nad to si zboží pořádně prohlédnout, prostudovat si jeho popis a porovnat jej s podobným druhem zboží. To v dnešní době není problém, ale můžeme věřit internetovým srovnávačům cen? Klamou nás, nebo ne? Toť otázka. Jisté je, že nevíme, jestli to, co je tam napsáno, je pravda a jestli

je zboží tak kvalitní, jak výrobce slibuje.

Podle mého názoru dárek koupený přes internet není opravdovým dárkem od srdce, protože jediné, co jste pro to udělali je, že jste klikli na ikonku „koupit“ a zboží zaplatili. Jestliže se rozhodnete jít pro dárek do obchodu osobně (možnost, že byste dárek vyrobili, opomím), kromě toho, že ho koupíte a zaplatíte, věnujete delší čas výběru toho pravého dárku. V kamenném obchodě promýšlíte, co by obdarovávaného potěšilo, která varianta je hezčí a kvalitnější.

Jinými slovy, není nad vlastní přesvědčení se o tom, jaké zboží kupujeme. Není přece takový problém vstát z gauče a zajít do obchodu koupit něco pěkného.

Adéla Zvárová

ZPLAKALI JSME, KDYŽ JSME PŘIŠLI O ČEŠTINU A ANGLIČTINU

Ve středu 26. 11. jsme se sešli ve školní čajovně, kde se konala přednáška o sv. Tereze a Nadaci sv. Františka z Assisi. Ačkoliv byla přednáška velmi zajímavá, byli jsme zklamaní, protože jsme kvůli ní přišli o hodiny českého a anglického jazyka, na které se vždy velmi těšíme. Účinkující z nadace nám představil p. učitel Netolický. Poté se představili i přednášející a jeden z nich začal přednášet s pomocí prezentace promítanou projektorom. Projev však nebyl vůbec slyšet. Ještě, že p. učitel Netolický byl velmi pohotový a přinesl mikrofon s ozvučením. Bohužel, přednášející neměl mikrofon skoro nikdy

dostatečně blízko u úst, takže v zadních řadách neslyšeli ani s ozvučením. Špatná akustika přetrvávala i přes naléhání kolegyně přednášejícího, která si toho také všimla. Přednáška byla o svaté Tereze, která byla, podle mě, velmi hodná, skromná a obětavá žena. Působila převážně okolo Kalkaty, nebo též Kolkaty. Blížila se polovina přednášky a kolegyně nenápadně napověděla přednášejícímu, aby udělal přestávku. Přestávka byla vyplněna odskočením si či protáhnutím se, ale také prohlédnutím fotek sv. Terezy a dalších svatořečených. Po chvilce nám také pustili na projektoru dokument o sv. Tereze, který mi přišel

velmi zajímavý, ale přes hluk o přestávce jsem nic neslyšel. Po deseti minutách přestávka skončila a pokračovala přednáška. Pro některé jedince se stala druhou etapou spaní. I když, jak mi sdělil kamarád, z nedostatku pohodlí na židlích to bylo velmi obtížné, a proto to bylo jen pro zkušené „spáče“, kteří umí spát i s otevřenýma očima. Druhá část nebyla vyplněna jen odpočinkem, ale také prezentací pomoci Nadace sv. Františka, která posílá zdravotnický materiál velkoobjemovými kontejnery

řádu Misionářek lásky v Indii. Ošetření a starost o nemocné probíhají ve státních zdravotnických zařízeních v Indii, také řečené domovy umírajících, což kamarád nemohl pochopit, když zde lidé neumírali, ale uzdravovali se. Přednáška se chýlila ke konci a přišly na řadu zvědavé otázky z řad studentů, které byly velmi početné. Nakonec nám popřáli hodně štěstí a úspěšné studování a my jsme, plně nabití nových informací, odešli na velkou přestávku a svačinu.

Jáchym Kovář

ZVEME VÁS

Maturitní ples

GSRMR

30. 1. 2015 od 19:00

Kulturní klub Skuteč

Lístky k zakoupení v zahradnictví SOKOL

JABLEČNÉ ŠÍLENSTVÍ

Čím dál tím více mi připadá, že se na světě začíná vytvářet jakýsi kult „jablíkářů“ a pokud náhodou nevládníte nic od této inkriminované značky, jste „out“, „socka“ a nejráději byste se měli jít zahrabat, jak většina Apple fanatiků říká.

Fronty na ovoce mohli lidé nedávno spatřit při zavedení nových iPhone 6 a 6plus do prodeje. Zákazníci přitom nestojí ve frontě jenom při zahájení. Tyto fronty, které mi tak trochu připomněly bývalý komunistický režim, zůstávají celé dny, jako by stání ve frontě představovalo nějaký sjednocující, téměř náboženský rituál nakupování Nové Nejlepší Jablečné Věci na Světě. Stání fronty na kus hliníku, křemíku a skla za tisíce korun mi přijde absurdní, na to je život příliš krátký.

Apple, to je magické slovo. Vlastnit něco od Applu se stalo kultovním statusem, asi jako drahá kára nebo značkové hadry. Toho bohdá nebude, aby od Applu šlo něco do slevy nebo výprodeje! Apple je úspěšný proto, že není dostupný pro každého - a ví to, sám si dokonce pohrává se zákazníky a „nutí“ je poříditi si dražší verze jeho

produktů. Nejlevnější iPhone 6 má 16 GB paměti, model se 32 GB se přeskakuje a ejhle, hned následuje 64 GB. Proč? No proto, aby vám to bylo málo, škrti!

Lidé hlásají, jak jsou originální, nenechají si nic diktovat a jdou proti konvencím, ale když na to přijde, poslušně se sejdou jako ovce do fronty, ať už je to při zahájení prodeje nebo výprodeje. Proč by měl člověk utrácet tolik peněz za něco, co konkurence nabídne za polovic, jen proto, že to na sobě má poutavé logo čehosi? Možná by se tímto problémem mohli už začít specializovat psychologové a psychoterapeuti.

Kristýna Birinyi

LISTOPAD 2014

ALL IN 1

PŘÍŠTÍ ČÍSLO VYJDE 1. ÚNORA 2015